

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 689/06
12.09.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Jasminke Stanojević, Vesne Popović, Mirjane Grubić i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužioca AA, koga zastupa AB, advokat, protiv tuženog "BB", koga zastupa Opštinski javni pravobranilac Opštine Kula, radi utvrđenja radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Somboru Gž. 318/05 od 29.12.2005. godine, u sednici održanoj 12.09.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Somboru Gž. 318/05 od 29.12.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kuli P1. 840/04 od 02.12.2004. godine, odbijen je tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da sud obaveže tuženog da tužioca vrati na rad i rasporedi na odgovarajuće radno mesto u skladu sa njegovom stručnom spremom, radnom i zdravstvenom sposobnošću, kao i zahtev za isplatu troškova spora. Tužba tužioca u delu kojim je tražio da sud utvrdi da je u radnom odnosu kod tuženog bez prekida u periodu od 04.01.2001. godine kao radnik na neodređeno vreme, odbačena je kao neblagovremena, a tužilac je obavezan da tuženom na ime troškova spora isplati 11.760,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana presuđenja pa do isplate.

Presudom Okružnog suda u Somboru Gž. 318/05 od 29.12.2005. godine, navedena prvostepena presuda je potvrđena i žalba tužioca odbijena.

Protiv pravosnažne presude donete u drugom stepenu tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP-a, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U postupku nema bitne povrede na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju osnivač tuženog, Skupština Opština Kula je na sednici od 22. i 28.12.1999. godine, donela odluku o imenovanju tužioca na funkciju direktora tuženog počev od 01.02.2000. godine. Pravosnažnom presudom Opštinskog suda u Kuli, ova odluka je poništena, posle čega je Skupština opštine 22.11.2000. godine donela rešenje o razrešenju tužioca sa dužnosti direktora tuženog zaključno sa 27.11.2000. godine. Vršilac dužnosti direktora tuženog koji je stupio na dužnost 27.11.2000. godine, po isteku godišnjeg odmora tužioca, doneo je rešenje 04.01.2001. godine kojim je utvrđeno da ne postoji potreba i mogućnost za tužiočevim raspoređivanjem na druge poslove kod tuženog, utvrdivši i pravo tužioca na platu u trajanju od 6 meseci počev od 05.01.2001. godine, s tim da mu to pravo može prestati pre isteka utvrđenog roka, danom zasnivanja radnog odnosa kod drugog poslodavca ili sticanjem prava na penziju. U vreme razrešenja tužioca, pa i u vreme odjave, kao i po isteku perioda od 6 meseci u kom je tužilac primao platu kod tuženog, prema važećoj sistematizaciji, bilo je predviđeno 6 radnih mesta na kojima je bilo zaposleno 6 izvršilaca, te su sva radna mesta bila popunjena. Na rešenje kojim je utvrđeno da ne postoji potreba za njegovim radom kao i mogućnost raspoređivanja na druge poslove kod tuženog, tužilac je uložio prigovor, o kome nije odlučeno. Tužilac nije tražio sudsku zaštitu u zakonom predviđenom roku, niti je to učinio posle zaključenja staža osiguranja i odjave kod nadležnog fonda, pa ni posle vraćanja radne knjižice, već je to učinio istekom perioda od 2 godine, tačnije 27.01.2003. godine, podnošenjem tužbe u ovoj parnici.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi su pravilno primenili materijalno pravo odlučujući kao u izreci pobijane odluke. Za ovakav svoj stav dali su jasne razloge, koje u svemu prihvata i ovaj sud.

Razlozi revizije kojima se ukazuje na pogrešnu primenu materijalnog prava nisu osnovani.

Tužilac je razrešen dužnosti direktora tuženog konačnom i pravosnažnom odlukom osnivača tuženog. Kako nije postojala mogućnost da se tužilac posle razrešenja rasporedi na druge poslove, čime je prestala potreba za radom tužioca, tužiocu je u skladu sa članom 69. Zakona o radnim odnosima u državnim organima, utvrđeno pravo na platu u trajanju od 6 meseci, počev od 01.01.2001. godine, a posle isteka tog perioda tužilac je 04.07.2001. godine odjavljen iz radnog odnosa i vraćena mu je radna knjižica. V.d. direktor tuženog je propustio da u smislu odredbi člana 71. stav 3. Zakona o radnim odnosima u državnim organima, odluči o prigovoru

tužioca u roku od 15 dana, te je tužilac u skladu sa stavom 6. navedenog člana Zakona imao pravo da u roku od 15 dana po proteku roka za odlučivanje o prigovoru zatraži sudsku zaštitu. Tužilac to nije učinio u zakonskom roku pa ni nakon što je primio radnu knjižicu. S obzirom da je rešenje kojim je tužiocu faktički prestao radni odnos, jer je utvrđeno da je prestala potreba za njegovim radom i nemogućnost raspoređivanja na odgovarajuće radno mesto, postalo konačno i pravosnažno, njegov zahtev za vraćanje na rad je neosnovan, kako su to pravilno zaključili nižestepeni sudovi. Tako je trebalo odlučiti i u pogledu preostalog dela zahteva za utvrđenje radnog odnosa tužioca u traženom periodu, umesto odbačaja tužbe, jer podnošenje ovakve vrste tužbe nije vezano za određeni rok (tužba za utvrđenje). Međutim, kako ovakva odluka nije doneta na štetu tužioca, niti tužilac u reviziji ukazuje na ovu povredu zakona, sud je imajući u vidu i napred navedene razloge, primenom člana 405. ZPP-a, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća - sudija

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice,

Mirjana Vojvodić

st